

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΑΛΟ ΤΕΛΟΣ

Με την Παιδική Λογοτεχνία η Βούλα Μάστορη άρχισε ν' ασχολείται το 1974. Από το 1993 προωθεί το «Παιχνιδόμαθημα» της Δημιουργικής Γραφής στο Δημοτικό, ένα πρόγραμμα δικής της επινοήσεως που έχει ως στόχο τη μύηση των παιδιών στην Παιδική Λογοτεχνία και την ανάπτυξη των ικανοτήτων τους στον προφορικό και γραπτό λόγο. Μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, έχει βραβευτεί από την Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών, τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, την Ε.Ο.Υ.Α.Α., τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά και το υπουργείο Πολιτισμού. Ανάμεσα στα σαράντα, περίπου, βιβλία της και τα: «Ο καλεσμένος», «Τ' αυγουσιάτικο φεγγάρι», «Το ποτάμι ζήλεψε», «Ο χιονάνθρωπος πήρε τη μαμά», «Ενα γεμάτο μέλι χεράκι», «Στον έβδομο ουρανό», «Ψίθυροι αγοριών», «Το γιγαντοδαχτυλάκι του Λεάνδρου», «Η χώρα με τις δυο πολιτείες και τις μυγδαλένιες κούνιες» και ένα μυθιστόρημα για μεγάλους από τις εκδόσεις «Πατάκη», «Το παραμύθι των ψυχών».

Με το που μπήκε το καλοκαίρι είχε αρχίσει να δρομολογείται το θαύμα, το ίδιο θαύμα όπως κάθε χρόνο, έξω από την πόρτα της. Εκείνη ήταν πολύ μικρή όταν για πρώτη φορά συνέβη αυτό. Τότε το είχε δει στην κορύφωσή του – εκεί, πάντα, έξω από την είσοδο του σπιτιού τους. Όταν μεγάλωσε, αποτελούσε για κείνη ένα παρήγορο σημείο αναφοράς – αυτό το θαύμα.

Αλλά και το δικό της θαύμα, το προσωπικό της θαύμα, καλοκαίρι είχε επιτελεστεί – μετά από εννέα μήνες κύησης. Κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει ότι εκείνο το τριανταφυλλένιο μωρό είχε βγει από τα δικά της σωθικά – ούτε καν η ίδια, παρόλο που είχε γίνει τόσες φορές μάρτυρας του «άλλου» θαύματος.

Με το που μπήκε, λοιπόν, το καλοκαίρι είχε ξεκινήσει ξανά εκείνο το θαύμα έξω από την είσοδο του σπιτιού της. Πάνω στους αγκαθατούς τρούλους του Echinopsis oxygonia είχαν ξεφυτρώσει χνουδωτά μενεξεδένια μπουμπουκία, τα οποία μέρα με τη μέρα αποκτούσαν έναν ολοένα και πιο μακρύ μίσχο με την ίδια υφή και το ίδιο χρώμα.

Κι εκείνη τα παρακολουθούσε κάθε μέρα κρατώντας από το χέρι την τετράχρονη τώρα καλλονή κόρη της.

Εκείνη ποτέ της δεν ήταν όμορφη – τουλάχιστον με την έννοια της κλασικής ομορφιάς. Και ήταν πάντα λιπόσαρκη. Ακόμη και στην εγκυμοσύνη της – κι ας την πίεζε η μάνα της να φάει λίγο παραπάνω, μην και κωνέψει, τάχα, ο οργανισμός της το έμβρυο. Τώρα η μάνα της δε ζούσε να δει την όμορφη εγγόνα της.

Είκοσι τρεις Ιουνίου, 2011. Απόγευμα. Ανθισε ο κάκτος-φρουρός της πόρτας της γιορτάζοντας πανηγυρικά το καλοκαίρι! Οι λεπτόμακροι μίσχοι κατέληγαν σε ροζ αραχνο-ύφαντους, λες, κρίνους, των οποίων τα κωνικά πέταλα φάνταζαν σαν ακροδάχτυλα δαντέλας.

«Όμως κι αυτά είναι αιχμάλωτα της Βαρύτητας» σκέφτηκε χαιρέκακα, λες, σφίγγοντας ελαφρά το χέρι της κόρης της.

«Η δύναμη της Βαρύτητας επηρεάζει τα πάντα επάνω στη Γη κι αποτελεί την αιτία για την οποία, για παράδειγμα, τα μήλα πέφτουν στο έδαφος ή η σάρκα μας "κρεμάει"».

Κοίταξε με οίκτο τώρα τα άνθη του

Κοίταξε με οίκτο τώρα τα άνθη του κάκτου. Ο λεπτός μακρύς μίσχος τους έγερνε σαν τον Πύργο της Πίζας, ο οποίος ωστόσο έχει καταφέρει μέχρι τώρα να νικήσει τη Βαρύτητα...

κάκτου. Ο λεπτός μακρύς μίσχος τους έγερνε σαν τον Πύργο της Πίζας, ο οποίος ωστόσο έχει καταφέρει μέχρι τώρα να νικήσει τη Βαρύτητα...

Εκείνη από μικρή δεν έτρωγε «όλο το φαγητό» της, και όχι, φυσικά, επειδή ήξερε τότε ότι όσο μεγαλύτερη είναι η μάζα των αντικειμένων, τόσο μεγαλύτερη είναι και η έλξη της Γης.

Ήταν γενικά λιγόφαγη, όσο κι αν την προέτρεπε ή την πίεζε η μητέρα της «να φας για να μεγαλώσεις». Από ένστικτο εκείνη, ακόμη και τότε, ήξερε ότι μεγαλώνω σημαίνει γερνάω, και δεν ήθελε, φυσικά, να γεράσει.

Οίκτηρε τώρα τα άνθη του κάκτου που φαινόταν να προσπαθούν, λες, να ξεφύγουν από την έλξη της Βαρύτητας επιστρατεύοντας την ελαφρότητα της λουλουδένιας υπόστασής τους.

Εκείνη στην εφηβεία της είχε καταλήξει ανορεξική. Χωρίς να συσχετίζει, ακόμη και τότε, την άρνησή της για τροφή με το φυσικό νόμο της Βαρύτητας. Απλά μισούσε το βάρος της. Τώρα το μισούσε συνειδητά.

Και προσπαθούσε καθημερινά να ξεφύγει και η ίδια από την έλξη της Βαρύτητας επιστρατεύοντας την ελαφρότητα της υπόστασής της, οικτιρόντας ταυτόχρονα τον εαυτό της για τη ματαιότητα αυτής της προσπάθειας.

Echinops

«Δεν ξεγελιέται η Βαρύτητα – ούτε ο Χρόνος» ψιθύρισε στα άνθη του κάκτου σκύβοντας να τα μυρίσει. «Ούτε με την ομορφιά σας ούτε με την αλαφράδα σας ούτε με το μεθυστικό άρωμά σας θα καταφέρετε τίποτε».

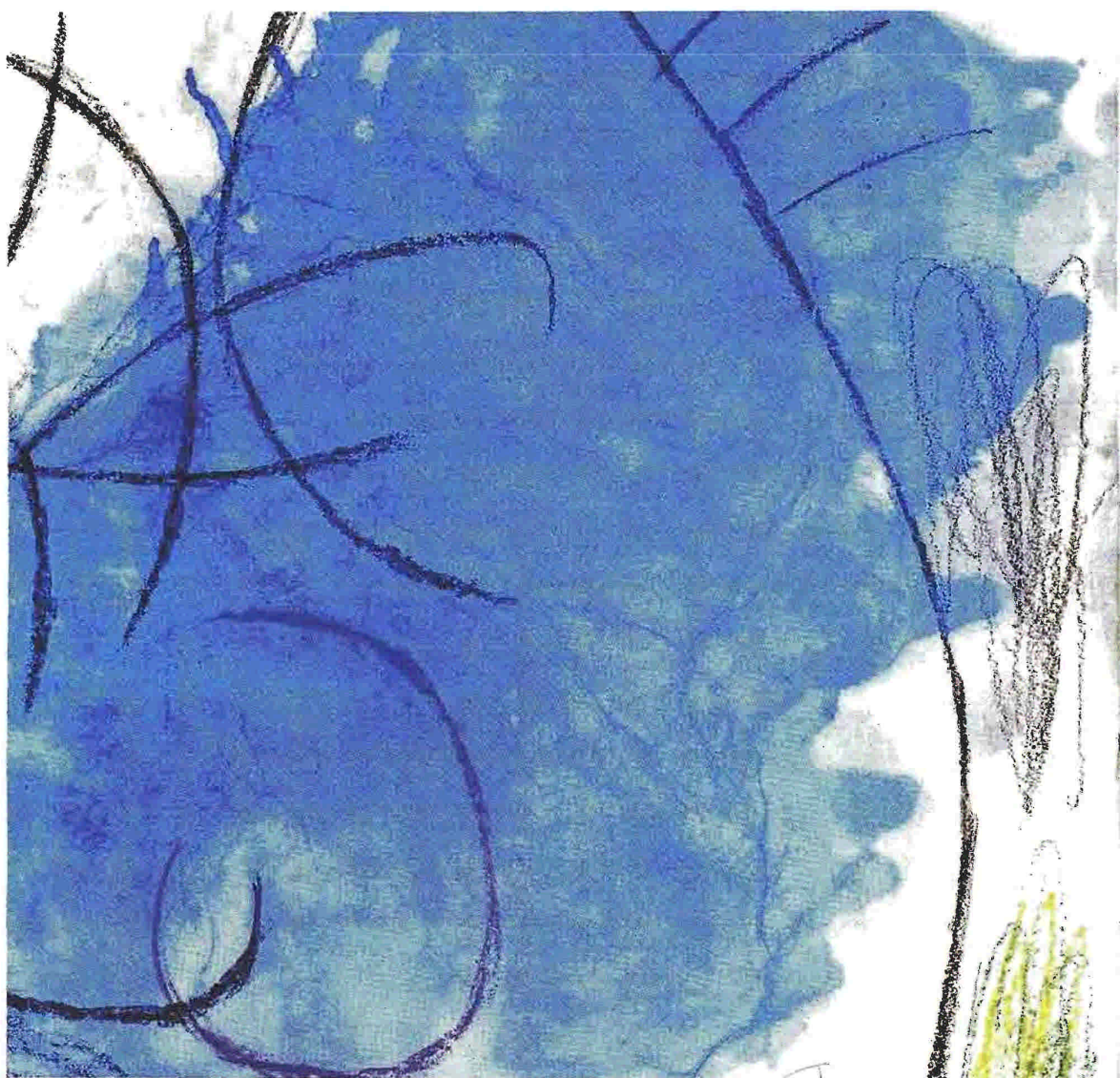
Εκείνη έχει νικηθεί και από τη Βαρύτητα και από το Χρόνο. Στα σημεία μέχρι τότε. Και είχε αποδεχτεί την ήττα της – ειδικά μόλις είχε συνειδητοποιήσει την παντοδυναμία του

Χρόνου. «Ο Χρόνος είναι ένα ποτάμι που κυλά μέσα από τα χέρια μας σαν νερό» συνήθιζε να λέει στην κόρη της σαν χτένιζε τα μεταξένια μαλλιά της. «Δεν υπάρχει σταθερό παρόν, διότι αυτό το παρόν είναι ήδη παρελθόν».

ΒΟΥΛΑ ΜΑΣΤΟΡΗ

Μια πλειάδα σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων υπογράφουν καθημερινά και αποκλειστικά για το «Εθνος» «Μια ιστορία με καλό τέλος». Επειδή η ζωή έχει το χρώμα, το αίσθημα και την έκβαση -γιατί όχι;- που εμείς της δίνουμε. Διότι είναι ανοικτή στο ενδεχόμενο και το αναπάντεχο.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

«Ο Χρόνος είναι ένα ποτάμι που κυλά μέσα από τα χέρια μας σαν νερό» συνήθιζε να λέει στην κόρη της... «Δεν υπάρχει σταθερό παρόν, διότι αυτό το παρόν είναι ήδη παρελθόν»

Αλλά, αν ήταν το παρόν μόνο χρόνος, διότι κυλά στο παρελθόν, πώς μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει;

Υπάρχει, μόνον διότι κάποια στιγμή θα πάψει να υπάρχει.

Το μόνο, λοιπόν, που μπορούμε να βεβαιώσουμε είναι ότι ο χρόνος οδηγεί στη μη-ύπαρξη.*2

Η κόρη της χάρησε τρυφερά τα μαρμαρένα λουλούδια και μετά έστρεψε και την κοίταξε ερωτηματικά.
«Υπάρχουμε μόνο γιατί κάποια στιγμή θα πάψουμε να υπάρχουμε» της είπε εκείνη.

Και η κόρη κούνησε το κεφάλι της. Μπορεί να μην κατάλαβε πάλι, αλλά ένιωσε το βάρος των λέξεων.

«Το καλό σε τούτη την ιστορία, κόρη μου», θα ήθελε ακόμη να της πει, «είναι ότι στην πραγματικότητα ο κόρος που βιώνουμε είναι μια σειρά τόπων και ο χρόνος μια σειρά φευγαλέων στιγμών. Στην πραγματικότητα εμείς είμαστε ο χρόνος», αλλά το άφησε αυτό για το μέλλον - καίτοι δεν είναι δυνατόν να υπάρχει το μέλλον, αφού δεν έχει έρθει ακόμη...

*1. *Echinopsis oxygona* = είδος κάκτου

*2. Αγίου Αυγουστίνου, *Εξομολογήσεις*, XI, 14

is oxygona*1

Όταν λέμε ότι η ώρα είναι δέκα και μισή δεν είναι πια δέκα και μισή». Και η μικρή την άκουγε σοβαρά, μην καταλαβαίνοντας αλλά νιώθοντας τη βαρύτητα των λέξεων.

Είκοσι τέσσερις Ιουνίου, 2011. Εκείνη βγήκε στην πόρτα κρατώντας πάντα από το χέρι την κόρη της. Ηξερε από πριν τι θα έβλεπαν. Κάθε χρόνο έτσι γινόταν - μόνο είκοσι τέσσερις ώρες διαρκούσε το θαύμα του κάκτου-φρουρού.

Τα κοτσάνια των ανθών του είχαν γείρει παράλληλα με τη γη, ξαπλωμένα σαν φακίρηδες πάνω στους αγκαθωτούς τρούλους και τα δαντελωτά λουλουδένια κωνιά είχαν κλείσει. Το καλοκαίρι είχε τελειώσει γι' αυτά...

Αν τίποτε δεν τελειώνει, δε θα υπήρχε παρελθόν. Αν τίποτε δεν πλυσίαιζε, δε θα υπήρχε μέλλον.

Αν τίποτε δεν υπήρχε, δε θα υπήρχε και παρόν. Ομως, πώς είναι δυνατόν να υπάρχει το παρελθόν και το μέλλον, αφού το παρελθόν πέρασε και το μέλλον δεν έχει έρθει ακόμη; Από την άλλη, αν το παρόν ήταν πάντα παρόν και δεν κυλούσε, το παρελθόν δε θα ήταν χρόνος αλλά αιωνιότητα.

ΧΟΥΑΝ ΜΙΡΟ

Ο υπερρεαλισμός του Χουάν Μιρό σε συνάρτηση με την ιστορία ενός κάκτου και της ζωής που μετασηματίζεται, ανθίζει, μαραίνεται και ξανανθίζει στην ιστορία της Βούλας Μάστορη.